

щица, и Батакѣ, и Брацигово, и Перущица бѣха чисто български центрове, при това никакви военни сили не квартируваха въ тѣхъ прѣди вѣстанieto. Нѣщо повече: въ прѣдмѣтнитѣ вѣстинически огнища турскитѣ административни власти толкова бѣха слаби, щото и бабитѣ съ хуркитѣ си можеха да ги свалятъ и замѣстятъ съ бунтовнически власти. Ако З. Стояновъ бѣ взелъ прѣдъ видъ горнитѣ обстоятелства на *моралното влияние*, той нѣмаше да падне въ такъва груба грѣшка при общата оцѣнка на вѣстаническитѣ движения, и нѣмаше да гади *генералитѣ* — Апостоли на *Търновското*, *Враченското* и *Сливенско* революционни окръжия. По прѣди отбѣлѣжихме и сега ще повторимъ че *обобщаванието* на фактитѣ (индуктивния процесъ на мислението) у З. Стояновъ е слабо и повърхностно, и че колкото е силенъ въ расказванието и описванието на събитията, толкова е и слабъ въ критикуванието имъ. При това у автора се забѣлѣжватъ признацитѣ на *маймунска злоба*, отправена по адреса на *Займова* личностъ умразна автору по лични расправии. Въ припадъка на „*маймунската си злоба*“ автора гади *Займова* защото не обърналъ на прахъ и пепелъ града Вратца. Не само на стр. 454. но и на много мѣста въ *запискитѣ* си и въ биографията на Хр. Ботевъ, З. Стояновъ е избѣлвалъ „*маймунската си злоба*“ по адреса на **Враченския Займовъ**. Пишуция тия редове прощава на покойния З. Стояновъ, както е простилъ на всичкитѣ си лични душмани. . . . .

На стр. 425 автора прѣписва на *Бенковски* и *Икономова* нѣкаква си умраза противъ „ученитѣ авторитети“. Това е клевета: Бенковски бѣ обожателъ на науката макаръ въ научно отношение и да бѣ самъ *профанъ*. Сѣщото ще кажеме и за Георги попъ Тодоровъ *Икономовъ*. З. Стояновъ страдаше отъ болѣститѣ **руссофобия** и **грамматико-фобия**; първата си болѣсть прѣписва на Л. Каравеловъ, на Хр. Ботевъ, на Левски и на другитѣ Апостоли, а *грамматико-фобията* си прѣписва на *Бенковски* и *Икономова*. Прѣдмѣтнитѣ болѣсти сѣ извора на псувнитѣ и клюкитѣ, съ които З. Стояновъ гадеше често всѣки *русобилъ* и всѣки *грамматикъ*.